

El pati de casa era particular

Ala casa de la meva infantesa hi havia un pati que confrontava amb el carrer de Sant Carles. Aquest curt vial de Lloret de Mar mesura cent-setanta metres de longitud i està creuat pel carrer de Josep Galceran i la travessia de Sant Carles.

Per la banda de mar, acaba en el carrer de Miquel Ferrer que protegeix el solar de la parròquia de Sant Romà, allà on antigament hi havia el cine Talia.

Per la banda de la muntanya, topa amb els edificis del carrer de Narcís Fors on, fins al 1971, hi havia la muralla del col·legi de les religioses del Sagrat Cor de Maria, conegudes com «les monges catalanes».

A principis dels anys seixanta, en el número 26 s'aixecava la casa pairal de la meva família, pagesos de la saga de Can Xanca. S'accedia al pati des del menjador després de creuar una galeria i baixar uns escalons per salvar el desnivell.

Al costat esquerre, des del porxo, adossats a la paret, hi havia una filera de parterres elevats un mig metre del terra per acollir rosers, lliris d'aigua, hortènsies i clavells grocs, que creixien a tocar de la casa de Can Dauret, sobrenom de la família Reixach: en Rizal, la Candelària i cinc fills. Ell era un pagès sense terra que malvivía conreant camps dels altres i la dona, pencaire i xerraire, rentava la roba de les cases benestants.

Al costat dret, hi vivia la família del lampista Josep Carreras. El pare era un home belluguet, sempre atrafegat que caminava amb la burilla enganxada als llavis. La seva dona, la Lola, no estava per romanços. Prou feina tenia a cuidar el marit, cinc trapelles i una tia velleta. Es feia un tip de cridar per posar a ratlla uns nens entremaliats.

El pati de casa meva era particular. Hi havia plantats tres arbres fruiters: un llimoner, un nesprer i un perer. Ara bé, el tresor era una xeringuilla o flor de Sant Josep, un arbust que s'enlairava uns dos metres, situat en un racó del pati, just a tocar de la tàpia.

D'abril a juny, les seves flors blanques desprenien una fragància embafadora que s'escampava més enllà de la

porta de fusta pintada de color verd fosc. Un forrellat rovellat pel pas dels anys es despassava per sortir al carrer sense pavimentar, que els dies de pluja era un fangar i els dies de sol un empolsinat camp de batre.

En aquell jardí de l'Edèn la mainada jugava a cuinetes o a imaginar un mercat de compravenda, però el joc més engrescador era la lluita entre indis i cowboys.

Els sioux, apatxes, comanxes o qualsevol enemic de l'home blanc patien les escameses del setè de cavalleria, que no deixava res per verd, però els morts ressuscitaven miraculosament en un tres i no res.

Els jocs no tenien ni fre ni aturador. El toc de retreta dels pares posava el punt i final.

Quina enyorança del temps passat!

Font del document:

https://www.diaridegirona.cat/opinio/2021/02/16/pati-casa-particular/1089432.html?utm_source=rss